

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) JUDr. T. F., b) Konzervatoř Brno, příspěvková organizace**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1890/45, Brno, oba zast. Mgr. Robertem Pšenkem, advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno a **c) Mgr. K. F.**, zast. Mgr. Danou Lasákovou, advokátkou se sídlem Příkop 27/2, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. MMB/0354742/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0322740/2016/2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Dolfin Jarošova 41 s.r.o.,** se sídlem Solniční 243/17, Brno, zast. Mgr. Denisou Kozumplíkovou, advokátkou se sídlem Orlí 483/1, Brno, **II) E.ON Distribuce, a.s.,** se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, adresa pro doručování: Lidická 36, Brno, **III) Česká telekomunikační infrastruktura a.s.,** se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, **IV) V. R., V) Z. R.**, oba zast. Mgr. Martinem Kolářem, advokátem se sídlem Královopolská 874/84, Brno, **VI) D. P., VII) Ing. Y. P., VIII) Ing. V. D., IX) Ing. P. D., X) MUDr. K. Š.,** v řízení o kasačních stížnostech žalobce a) a žalobce c) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2017, č. j. 29 A 251/2016 - 411,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce c) **se zamítá.**

II. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce a) a žalobce c) [dále jen „stěžovatel a), stěžovatel c)“ či „stěžovatelé“] domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byly jako nedůvodné dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuty žaloby stěžovatelů a žalobce b) proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a dalších účastníků řízení a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 5. 2016, č. j. MCBS/2016/0055347/SKOM, kterým bylo vydáno stavební povolení osobě zúčastněné na řízení I. (dále také „stavebník“ či „OZNŘ I.“) pro stavbu Polyfunkčního domu, X, č. p. X, pozemek parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, k. ú. X, obec Brno – rekonstrukce a přístavba (níže uvedené parcely a stavby se nachází v k. ú. X, proto již tento údaj nebude dále uváděn, pozn. NSS).

[2] Stěžovatelé byli účastníky správního řízení a v žalobě tvrdili, že napadeným rozhodnutím byli zkráceni na svých právech. Z § 65 s. ř. s. vyplývá, že musí být z každé námitky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byl žalobce ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94 – 87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, proto není oprávněn před správním soudem k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala. Obdobné závěry uvedl Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005 – 83. Žalobce v řízení o žalobě nemůže namítat porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Krajský soud odkázal na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67, publ. pod č. 379/2004 Sb. NSS a ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 – 103, publ. pod č. 2256/2011 Sb. NSS. Na podkladě těchto závěrů pak přistupoval k jednotlivým žalobním námitkám.

[3] Stěžovatelé v žalobě do značné míry zopakovali odvolací námitky. Krajský soud se s jejich tvrzeními neztotožnil a odůvodnění správních orgánů považoval za dostatečné. S odvoláním stěžovatele a), které se do značné míry shodovalo s jeho žalobou, se žalovaný vypořádal na str. 22 až 26 rozhodnutí. K námitce nedostatečného okruhu účastníků stavebního řízení správně uvedl, že z námitky není zřejmé, v čem stěžovatel a) spatřuje přímé dotčení svých práv. Stejně jako v odvolání ve stavebním řízení nemůže odvolatel uplatňovat práva jiných osob, ani žaloba proti rozhodnutí správního orgánu není koncipována jako *actio popularis*. Stěžovatel a) neuvedl, jakým způsobem byl dotčen na svých právech tím, že nebyla respektována zásada identifikace účastníků v řízení s velkým počtem účastníků. Tvrzená nezákonnost rozhodnutí se musí projevit v narušení práv žalobce, které je třeba přezkoumatelným způsobem tvrdit a také prokázat.

[4] Nedůvodnou byla námitka, že nebylo zřejmé, co bylo předmětem řízení. Tím bylo povolení stavby, která tvoří celek a která je propojená podzemním podlažím, obsahuje stavební úpravy stávajícího objektu X a přístavbu podzemních garáží s objektem na

pozemku p. č. X a X, přičemž je členěna na jednotlivé stavební objekty. Není zastíráno, že objekt B a objekt C jsou novými objekty, které jsou dostavovány ke stávající stavbě.

[5] Jak bylo uvedeno v rozhodnutí správních orgánů, přístupová komunikace se sloupovým portálem může být využívána pouze takovými vozidly, která budou splňovat stávající dopravní značení, a to za účelem údržby vnitrobloku, zahrady a trafostanice. Krajskému soudu nebylo zřejmé, proč by stavebník nemohl zajistit, aby uvedená podmínka byla dodržena. Šířku mezi sloupovím 2,4 m splňuje většina osobních automobilů, vozidel typu SUV i některé dodávky. Staveništní cesta nebude vedena přes komunikaci se sloupovým portálem ani za její hranicí. Námitky možného poškození sloupoví stavebními stroji a námitky zvýšení provozu v souvislosti se stavbou proto nebyly důvodné.

[6] Propojení po dobu provádění samotné stavby se dle projektové dokumentace uskuteční výlučně z třídy Kpt. Jaroše přes dům č. p. X ve vlastnictví stavebníka (objekt A), který k tomu účelu bude stavebně upraven. Připojení objektu A na Kpt. Jaroše bylo povoleno rozhodnutím Úřadu městské části Brno-střed, Odboru obchodu, dopravy a služeb ze dne 14. 12. 2011, č. j. 110053007/URBJ/SSU/003. Zásah do fasády objektu A byl odsouhlasen závazným stanoviskem Magistrátu města Brna, Odboru památkové péče ze dne 19. 11. 2012, č. j. MMB/0364168/2012. Nebylo pravdou, že by se k věci nevyjadřoval uvedený odbor. Z námitky nebylo zřejmé, v čem byl spatřován rozpor se stanovisky dotčených orgánů a jakým způsobem by tímto případným rozporem došlo k dotčení na právech.

[7] Soud odkázal na bod [2] svého rozsudku a k tomuto závěru analogicky uplatnil rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS. Jestliže kasační soud klade při ochraně veřejného zájmu zvýšené nároky na účastenství (a argumentaci) spolků chránících tyto veřejné zájmy, je třeba o to více *argumentum a maiori ad minus* tyto nároky vztahovat k fyzickým osobám. Z žalobní námitky nebylo možné dovodit, čím by bylo v důsledku namítaného pochybení správních orgánů zasaženo do hmotněprávních či procesněprávních práv stěžovatele a), jelikož námitka se týkala pouze památkové péče jako veřejného zájmu. Stěžovatel a) není v otázkách památkové péče v pozici univerzálního dohlížitele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Není ani obecným protektorem památek.

[8] Pozemek parc. X je v katastru nemovitostí zapsán s uvedeným vlastníkem statutárním městem Brnem bez zápisu jiných práv či omezení vlastnického práva. Z námitky nebylo zřejmé, z čeho byla vyvozována nevyjasněnost majetkových práv k tomuto pozemku a z toho vyplývající dotčení na právech. Nedůvodnými byly námitky účastníků i osob zúčastněných na řízení ve vztahu k narušení jejich práv v souvislosti s přístupem na staveniště po pozemcích před garážemi, neboť se zde s vedením stavební cesty nepočítá.

[9] Pro provedení stavby byla stanovena řada podmínek, mj. dodržet požadavky stanoviska Úřadu městské části Brno-střed, Odboru obchodu, dopravy a služeb ze dne 4. 2. 2013, č. j. 13009373/URBJ/SSU/001. Mezi ně patří i to, že bude zajištěn bezpečný průchod pro chodce v šíři min. 1,5 m, příp. pochůznými lávkami. Ze správního spisu

neplyne, že by trasa pro pěší musela nutně jít přes dráhu plánovaného „tunelu“ vedoucího skrz objekt A, ostatně pro to není ani důvod. Dřevěné lávky byly zmiňovány v souvislosti s přístupem ke garážím na pozemcích parc. č. X až X po dobu realizace přípojky VN, nikoli ohledně přechodu přes dráhu nového rozšířeného průjezdu pro vozidla stavby (viz str. 24 napadeného rozhodnutí žalovaného).

[10] V předchozím rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 žalovaný zrušil stavební povolení ze dne 19. 12. 2014 a vytknul stavebnímu úřadu, že se nepokusil o dohodu mezi účastníky řízení za účelem dopracování projektové dokumentace, která bude nezpochybnitelným způsobem řešit návaznost stavby na sousední nemovitosti. V souladu se stanoviskem žalovaného se stavební úřad pokusil o smírné řešení a dohodu účastníků řízení. Proběhly dva pokusy o odstranění rozporů mezi účastníky ve dnech 12. 8. 2015 a 23. 3. 2016, avšak k dohodě nedošlo. Souhlas se vstupem do domu a provedením požadovaných průzkumných prací vyslovil žalobce b) a stěžovatel c). Jak uvedl žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí, projektová dokumentace byla doplněna o řešení návaznosti na stavby č. or. X, X. Návaznost objektu A na sousední stavbu č. or. X nebyla provedena, protože stěžovatel a) jako spoluvlastník nevyslovil souhlas ke zpřístupnění objektu. Mezi spoluvlastníky a stavebníkem nedošlo k dohodě o zpřístupnění objektu k provedení průzkumných prací v objektu č. or. X. Stavební úřad dostál pokynu žalovaného a dostatečným způsobem se dle § 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), pokusil o smírné řešení, které pro postoj jednotlivých účastníků nebylo možné. Stěžovatel a) o požadavku stavebníka ohledně zpřístupnění objektu věděl, opakovaně se tato problematika v průběhu řízení probírala, tudíž argumentace, že měl být k součinnosti vyzván správním orgánem, je zjevně účelová. Jak uvedl žalovaný v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015, pasport stávajícího sousedního objektu mohl být podkladem pro posouzení případných námitek o poškození povolovanou stavbou, a jeho vypracování tak bylo i v zájmu vlastníků sousedního objektu. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům.

[11] Námitka ohledně podmínek pro provedení stavby byla obecného rázu. Ze správního spisu vyplynulo, že v průběhu řízení byla provedena řada průzkumů a hodnocení, aby realizace stavby a její vliv na okolí nenarušil stávající poměry nad přiměřenou míru. Co se týká hydrogeologického průzkumu, ten nebyl pro řízení vodoprávním orgánem požadován, od původního požadavku bylo upuštěno (viz str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí). V případě stavebně-technického průzkumu odkázal krajský soud na str. 24 a 25 napadeného rozhodnutí. Aby mohla být stavba realizována, stavebník je povinen provést stavebně-technický průzkum, zaměřený zejm. na základové konstrukce přistavované části stavby, ale i na ostatní nosné konstrukce, vč. dalších kopaných sond v místě navázání stavby podzemních garáží na stávající dům č. p. X (podmínka č. 5) a zpracovat prováděcí dokumentaci, a to zejm. se zaměřením na návaznost na domy č. p. X a č. p. X (podmínka č. 6). Podmínka č. 6 stanoví, že prováděcí dokumentace musí být zpracována před zahájením stavby a předložena stavebnímu úřadu.

[12] Základové poměry byly hodnoceny v průběhu řízení před vydáním stavebního povolení a podrobnější provedení základů na základě stavebně-technického průzkumu zaměřeného zejm. na základové konstrukce je podmínkou pro provedení stavby. Nebylo

proto nutné průzkum provádět před vydáním stavebního povolení. Stavba bez řádného průzkumu a prováděcí projektové dokumentace nemůže být realizována. Je v kompetenci stavebního úřadu v rámci dozorové činnosti dohlížet na plnění podmínek stavebního povolení. Návaznost na stavbu stěžovatelů bude před realizací stavby posouzena.

[13] To lze vztáhnout i na podmínky zajištění statiky. V říjnu 2008 provedla a zpracovala společnost Stavební průzkumy s.r.o. stavebně technický průzkum, který byl doplněn v roce 2011. Výsledky průzkumu byly zohledněny ve statickém posouzení stavby, zpracovaném společností A + Z PROJEKT TEAM s.r.o. ověřeným oprávněným projektantem - Ing. A. U. a zapracovány do projektové dokumentace v části Statika SO 01 a Stavební řešení SO 02. Projektová dokumentace, 02 – STATIKA, část SO 01 – Rekonstrukce objektu A, Technická zpráva, popisuje řešení a statické zajištění nově budovaných průjezdů budovou A, které je navrženo tak, aby nedošlo k poškození jiných částí budovy A nebo konstrukcí v okolí stavby.

[14] Námitka, že doplnění prováděcí projektové dokumentace o přístup na střechu dle ČSN 731901 patří mezi podmínky, které by měly být řešeny ve stavebním řízení, nikoli dodatečně, patří mezi námitky, ze kterých není zřejmá dotčenost práv stěžovatele a).

[15] Stavba B byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Námitka zpochybňující vhodnost umístění stavby a rozporu s územně plánovací dokumentací měla být uplatněna v územním řízení. To se týká i namítané devastace zeleně a prostředí ve vnitrobloku, jak uvedl žalovaný na str. 26 napadeného rozhodnutí.

[16] Stěžovatel a) odkazoval na vyjádření OK atelier s.r.o, vypracované Ing. D. K. ze dne 2. 1. 2015 a stanovisko ZNALCI A ODHADCI - znalecký ústav, spol. s r.o. ze dne 6. 1. 2015. V žalobě je označil jako „nedělitelnou součást tohoto podání“. Tyto listiny předložil stěžovatel a) v průběhu správního řízení. Žalovaný se s obsahem těchto podání vypořádal a uvedl, že vycházejí z nahlédnutí do spisu vč. projektové dokumentace, avšak bez detailního seznámení se s podklady rozhodnutí. Jediným subjektem oprávněným k posouzení způsobilosti projektové dokumentace je stavební úřad. Dále žalovaný odkázal na § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), podle kterého mohou účastníci řízení uplatňovat námitky k projektové dokumentaci, pokud je jimi přímo dotčeno jejich vlastnické právo. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil a dodal, že žalobní námitky je třeba vztahovat k porušení práv žalobce. Proto obecné námitky vůči projektové dokumentaci bez vztahu ke konkrétním právům stěžovatelů (např. přehlednost členění a odkazů, změna van na sprchové kouty, absence umístění stanoviště komunálního odpadu, nevysvětlení počtu parkovacích míst atd.) nebyly relevantní.

[17] Krajský soud konstatoval, že ve vyjádření ze dne 2. 1. 2015 je uvedeno, že Ing. Kl. nahlížel do správního spisu dne 17. 10. 2014. Listina vychází ze stavu stavebního řízení a projektové dokumentace v říjnu 2014, nikoliv ze stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, kdy došlo k dalším doplněním. Stanovisko ze dne 6. 1. 2015 se k věci vyjadřuje vzhledem k vydání stavebního povolení ze dne 19. 12. 2014. Rozhodnutí ze dne 19. 12. 2014 bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2015 a stavební úřad vydal nové stavební povolení dne 3. 5. 2016, které bylo potvrzeno nyní napadeným

rozhodnutím. Stavební povolení ze dne 19. 12. 2014 nebylo předmětem soudního přezkumu, bylo žalovaným zrušeno.

[18] Tvrzení, že se zásadně změnily podmínky územního povolení, není samo o sobě přezkoumatelné. Stěžovatel a) neprokázal ani nespecifikoval, jak by se tato případná změna odrazila v jeho právní sféře.

[19] Žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal tak, jak bylo s ohledem na jejich obsah možné. Námitka rozpornosti projektové dokumentace z důvodu, že se správní orgány nevyjádřily k rozdílu dvou zpráv k inženýrsko-geologickému průzkumu, nebyla zcela srozumitelná. Nebylo povinností žalovaného vyzývat stěžovatele a) k vysvětlení každé odvolací námitky, odvolání mělo předepsané náležitosti a nebylo třeba postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu.

[20] Umístění vzduchotechnických zařízení nebylo v napadeném rozhodnutí ignorováno, ale je zřejmé z projektové dokumentace SO 01 – Rekonstrukce objektu A, SO 2 – Dostavba objektu B, SO 3 Přístavba podzemních garáží, části nazvané VZDUCHOTECHNIKA.

[21] Body 10 a 12 stavebního povolení nejsou zcela totožné, nicméně je pravdou, že stanovují duplicitně tytéž povinnosti. Tato vada nedosahuje takové intenzity, aby způsobovala nezákonnost rozhodnutí.

[22] Žalovaný správně upozornil na to, že při přezkumu žádosti o stavební povolení je možno se zabývat pouze těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení a jako takové mohou být ve stavebním řízení relevantně uplatněny. Proto nepřihlížel k námitkám, které mohly být uplatněny v územním řízení. Z formy ani z obsahu podání stěžovatelů v průběhu řízení nevyplývalo, že by projevili vůli podat podnět k zahájení přezkumu řízení či žádost o obnovu řízení. Navíc jak uvedl žalovaný, přezkum ani obnova řízení nebyla možná s ohledem na uplynutí lhůt podle správního řádu.

[23] Stěžovatel c) v žalobě zejm. zopakoval odvolací námitky. Měl za to, že stavební povolení nemělo základní náležitosti. Krajský soud citoval závěry žalovaného ze str. 21 a 22 napadeného rozhodnutí, se kterými se ztotožnil. Stavební povolení obsahovalo zákonné náležitosti. Stěžovatel c) nespecifikoval, jaká ustanovení zákona, předložené doklady, podmínky obecně závazných právních předpisů či podmínky projektové dokumentace stavební úřad opomenul. Soulad s územním rozhodnutím a územním plánem správní orgány posoudily. Závazná stanoviska a jejich podmínky byly začleněny do výroku rozhodnutí. Nebylo účelné a ani možné v rozhodnutí vyjmenovat veškerá dotčená ustanovení právních předpisů a s jakými všemi podmínkami je stavební povolení v souladu. Stavební povolení a rozhodnutí žalovaného tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Žalovaný dohlíží na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu a má za úkol vypořádat odvolací námitky odvolatelů. Přezkoumatelnost rozhodnutí nelze posuzovat dle počtu stránek, které se věnují odůvodnění. Žalovaný posoudil zákonnost dosavadního průběhu řízení a zabýval se přezkoumatelným způsobem námitkami odvolatelů. Z obou rozhodnutí je seznatelné, z jakých důvodů správní orgány dospěly ke svým závěrům.

[24] Stěžejní námitkou stěžovatele c) byla neexistence platného územního rozhodnutí v době vydání stavebního povolení. Pro posuzovanou stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí č. 270 dne 26. 7. 2012, č. j. 120042082/UHNL/STU/005, které nabylo právní moci dne 30. 8. 2012, jehož platnost by bez dalšího skončila k 30. 8. 2014. Stavebník podal dne 28. 12. 2012 žádost o stavební povolení. Nejednalo se o blanketní žádost, ale o řádnou žádost, dle vzoru tiskopisu včetně příloh. Neobsahovala nicméně vše potřebné pro posouzení navrhované stavby. Proto stavební úřad vyzval stavebníka k doplnění žádosti o řadu dalších dokumentů (výzva ze dne 16. 1. 2013, č. j. 120106237/UHNL/STU/001). Dne 21. 2. 2013 stavebník žádost doplnil a bylo zahájeno stavební řízení. Nejpozději k tomuto dni bylo možné považovat žádost stavebníka za úplnou dle § 93 odst. 4 stavebního zákona. Následné výzvy k doplnění se již týkaly náležitostí projektové dokumentace. Ne každá vada nebo nedostatek žádosti způsobují její neúplnost. Ze strany stavebníka se nejednalo o obcházení zákona, protože žádost o stavební povolení podal s dostatečným předstihem a v původní lhůtě platnosti územního rozhodnutí dokonce bylo vydáno stavební povolení (byť posléze došlo k jeho zrušení). Bylo by absurdní dovozovat neúplnost žádosti z následného řetězce výzev k doplnění projektové dokumentace. Stavebník na výzvu vždy podklady doplnil. Stavební úřad vydal stavební povolení celkem třikrát, napotřetí jej potvrdil i žalovaný.

[25] Obsahem a smyslem § 93 odst. 4 stavebního zákona se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 9 As 175/2016 – 50, s jehož závěry se krajský soud ztotožnil. Poslední výzva stavebního úřadu ze dne 15. 10. 2015, která byla jediná doplněna až po 30. 8. 2014, směřovala k doplnění projektové dokumentace. Nešlo tedy o to, že by nějaká část žádosti absentovala, ale pouze o zpřesnění konkrétního provedení stavby.

[26] Podáním žádosti stavebníka ze dne 28. 12. 2012 a jejím doplněním o nezbytné náležitosti dne 21. 2. 2013 byl naplněn § 93 odst. 4 stavebního zákona a územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. Pokud byl i posléze stavebník vyzýván k doplnění, jednalo se o další dílčí upřesňování, i když byl stavebník poučován o tom, že v případě nedoplnění může být stavební řízení zastaveno. Z použití tohoto poučení nelze dovozovat absenci nezbytných náležitostí žádosti.

[27] S ohledem na shora uvedené považoval krajský soud za nadbytečné zabývat se argumentací, že platnost územního rozhodnutí prodloužilo vydání stavebního povolení na stavbu vodního díla – retenční nádrže ze dne 18. 12. 2012, č. j. MMB/0425966/2012. Pouze stručně uvedl, že se ztotožnil s argumentací správních orgánů. Nesouhlasil se stěžovatelem c), že územní rozhodnutí obsahuje dva zcela samostatné výroky, a to jeden o změně stavby a druhý o umístění stavby, přičemž stavební povolení na vodní dílo se vztahuje pouze k druhému výroku. Posuzovaná stavba se jako celek skládá z několika stavebních objektů vzájemně souvisejících a propojených, kdy jeden z nich je stávající stavba (objekt A), která je rekonstruována, další části jsou přistavovány a nově budovány. Bylo třeba rozhodnout jak o změně stavby, tak i o umístění stavby, přičemž byl sledován jeden společný záměr. Žádost o stavební povolení na stavbu vodního díla byla podána a stavební povolení k ní bylo vydáno v době platnosti územního rozhodnutí a platnost tohoto stavební povolení byla následně prodloužena. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016 – 25, ze kterého plyne, že když

jsou na základě platného územního rozhodnutí pravomocně povoleny některé vedlejší stavby související se stavbou hlavní, není dán důvod k vyvolání nového řízení o umístění stavby.

[28] K námitce, že stavební povolení na vodní dílo bylo neplatné z důvodu nesprávně stanoveného okruhu účastníků, krajský soud uvedl, že v řízení nepřezkoumával toto stavební povolení, přičemž námitka byla navíc vznesena až při jednání před soudem, tedy opožděně.

[29] K námitkám neúplnosti projektové dokumentace se žalovaný vyjádřil na str. 22 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že návaznost na sousední stavby č. X, X byla zpracována (část SO 02 - Dostavba objektu B, výkres č. 01-18, a část SO 01 - Rekonstrukce objektu A, výkres 01-13 a výkres č. 01-16), ale na objekt č. X nebyla provedena, protože mezi jeho spoluvlastníky a stavebníkem nedošlo k dohodě o zpřístupnění objektu k provedení potřebných průzkumných prací. Návaznost na stavbu č. X musí být vyřešena v rámci prováděcí dokumentace, a to před zahájením stavby (podmínka č. 6 stavebního povolení). Není pravdou, že by projektová dokumentace nebyla vůbec doplněna dle pokynů žalovaného. Žalovaný uvedl, že rozsah a obsah projektové dokumentace odpovídá příloze č. 1 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Stěžovatel c) namítal, že projektová dokumentace nesplňuje požadavky stanovené právními předpisy, avšak blíže nespecifikoval jakým způsobem. Stěžovatel c) stavebníkovi vyjádřil možnou součinnost, nicméně jelikož se jedná o spoluvlastníka vlastnícího ideální polovinu stavby, nebyla tato možná součinnost dostatečná, jelikož stěžovatel a) součinnost neposkytl.

[30] Obecně uplatněné žalobní body krajský soud neshledal důvodnými. Rozhodnutí správních orgánů vycházejí z řádně zjištěného skutkového stavu a mají oporu ve spisech a provedených důkazech. Žalovaný řádně přezkoumal stavební povolení, a to v souladu s uplatněnými odvolacími námitkami. Důvody výroku rozhodnutí, podklady rozhodnutí i úvahy, kterými se řídil, jsou zřejmé z textu napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zaměřil na přezkum rozhodnutí stavebního úřadu v rozsahu odvolacích námitek. Neshledal žádné pochybení, a proto jej potvrdil. Soulad s právními předpisy, veřejnými zájmy a obecnými požadavky na výstavbu vyplývá z kontextu obou rozhodnutí. Pokud stěžovatelé v odvolání nějaký konkrétní nesoulad namítali, žalovaný se s jejich námitkou vypořádal. Nebylo účelné a ani možné vyjmenovat, s čím vším je stavební povolení v souladu. Soud odkázal na str. 21 a 22 napadeného rozhodnutí. Zbývající námitky stěžovatelů byly natolik obecné, bez vztahu k jejich právům, příp. nesrozumitelné, že se k nim krajský soud nemohl blíže smysluplně vyjádřit.

[31] Krajský soud se blíže vyjádřil k vyjádření OK atelier s.r.o. ze dne 2. 1. 2015 a posouzení společnosti ZNALCI A ODHADCI - znalecký ústav, spol. s r.o. ze dne 6. 1. 2015, které zaslali soudu společně s žalobou stěžovatel a) a žalobce b), a označili je za nedílnou součást žalobní argumentace. Obě tyto listiny stěžovatel a) předložil znovu v průběhu řízení. Vyjádření ze dne 2. 1. 2015 zaslal soudu znovu jako přílohu podání ze dne 27. 9. 2017, kde ho výslovně označil jako důkaz. Vyjádření bylo opatřeno znaleckou doložkou, v jeho záhlaví je uvedeno, že jej vypracoval znalec Ing. B. H. v srpnu 2017 a spolupracovníkem byl Ing. D. K.

[32] Stanovisko ze dne 6. 1. 2015 stěžovatel a) předložil při jednání před krajským soudem, bylo doplněno o „dobrozdání“ Ing. J. H. (toto posouzení v lednu 2015 vypracoval) s tím, že je zapsáno jako znalecký úkon č. ZU 5051-336/2017 v seznamu znaleckých posudků. Posouzení projektové dokumentace ke stavbě bylo zpracováno ke dni 6. 1. 2015, dobrozdání je připojeno k původnímu stanovisku ze dne 6. 1. 2015, dále je připojen dopis Ing. J. H., ze dne 17. 2. 2016 určený stěžovateli a), ve kterém sděluje, že při nahlédnutí do správního spisu dne 12. 2. 2016 bylo zjištěno, že připomínky stěžovatele a) nebyly akceptovány.

[33] Stěžovatel a) uvedená stanoviska opatřená znaleckou doložkou dále předložil soudu s tím, že uvedl, že je předkládá jako znalecké posudky dle § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „o. s. ř.“). Navíc stanovisko ze dne 2. 1. 2015 stěžovatel a) výslovně označil za důkaz. Krajský soud proto pokládal za nezbytné se s těmito listinami vypořádat rovněž jako s návrhy na provedení důkazu znaleckým posudkem. Obě stanoviska nebylo možné vzhledem k jejich obsahu a dalším pochybením považovat za znalecký posudek dle zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“) a vyhlášky č. 37/1967 Sb. k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 37/1967 Sb.“). Nesplňují náležitosti posudku (§ 13 odst. 1 a 2 cit. vyhlášky). Ve znaleckém posudku musí být vymezeno zadání posudku, dále musí mít část označenou „Nález“ a část „Posudek“. V nálezu je třeba uvést veškerá zjištění z podkladů i z místního šetření, v části posudek pak musí být zjištěná fakta hodnocena, musí být popsán i postup, kterým znalec ke svým závěrům dospěl.

[34] Stanovisko ze dne 6. 1. 2015 se vyjadřuje k vydání stavebního povolení na posuzovanou stavbu ze dne 19. 12. 2014. Stanovisko vypracoval Ing. J. H., který, jak sám uvedl, zastupoval stěžovatele a) před stavebními orgány. Dle § 11 zákona o znalcích a tlumočnících lze mít pro jeho poměr k věci pochybnost o jeho nepodjatosti a ve věci nesmí podat posudek. Z vyjádření ze dne 2. 1. 2015 je zřejmé, že jeho obsah neodpovídá požadavkům na znalecký posudek. Text, který má být znaleckým posudkem, je vyjádření ze dne 2. 1. 2015 bez jakýchkoliv změn, podepsaný Ing. D. K. Z § 10 odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících vyplývá, že znalec je povinen vykonávat svou činnost osobně. Dle odst. 2 téhož ustanovení si může k posuzování dílčích otázek přibrat konzultanta. Znalec se na věci podílel tím, že text označil za znalecký posudek a opatřil ho znaleckou doložkou, na samotném textu se nepodílel vůbec, ten je dílem Ing. K.

[35] Při jednání stěžovatel a) předložil k dokazování listiny. Po zjištění jejich obsahu však krajský soud zjistil, že na posouzení věci nemají vliv. Jednalo se o dopis stěžovatele a), ve kterém se dotazuje na stupeň ochrany sloupoví, které propojuje dům č. p. X, jehož je spoluvlastníkem, s dalším domem a část publikace o architektuře, týkající se domu a sloupoví. Tyto listiny měly osvědčit kulturní a historický význam dané lokality. To nebylo předmětem řízení. Doložil sdělení ve věci restitučního řízení, které se týká pozemků v sousedství posuzované stavby, ze kterého je zřejmé, že v postavení navrhovatelů je 21 osob. Důkazní návrh spočívající v dotazu soudu na jména těchto osob, krajský soud pro nadbytečnost zamítl. Neshledal nutnost jména těchto osob zjišťovat, jelikož k námitkám týkajícím se okruhu účastníků stavebního řízení se již vyjádřil.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření ke kasačním stížnostem

II. a) Kasační stížnost stěžovatele c)

[36] Stěžovatel c) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[37] Krajský soud nesprávně posoudil otázku neexistence platného územního rozhodnutí. Pro stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 30. 8. 2012. Krajský soud stejně jako žalovaný je toho názoru, že územní rozhodnutí je platné. Krajský soud uvedl, že za účelem vydání stavebního povolení byla ve lhůtě půl roku od nabytí právní moci územního rozhodnutí podána úplná žádost o vydání stavebního povolení (v protikladu k blanketní žádosti). Žalovaný svůj názor vysvětluje tak, že součástí stavby je i vodní dílo – retenční nádrž, ohledně které bylo dne 18. 12. 2012 vydáno stavební povolení, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2013 a jehož platnost byla prodloužena.

[38] Stěžovatel c) s názorem krajského soudu a žalovaného nesouhlasí. Dle § 93 odst. 1 stavebního zákona nebyla platnost územního rozhodnutí stanovena na dobu delší než 2 roky a stavebník nepožádal o prodloužení jeho platnosti. Dle § 93 odst. 4 stavebního zákona nebyla ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí podána úplná žádost o stavební povolení. Úplná žádost musí splňovat náležitosti § 110 stavebního zákona a § 4 prováděcí vyhlášky č. 526/2006 Sb., rozsah a obsah projektové dokumentace byl upraven ve vyhlášce č. 499/2006 Sb. Pokud žádost o stavební povolení nebyla úplná, bylo možné chybějící náležitosti doplnit ve lhůtě platnosti územního rozhodnutí, v takovém případě by toto územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. Pokud stavebník žádost včas nedoplnil (tj. do uplynutí 2 let od právní moci), pozbylo územní rozhodnutí platnosti uplynutím 2 let ode dne nabytí právní moci dle § 93 odst. 1 stavebního zákona. V této věci nebyla podána úplná žádost, stavebník byl 4x vyzván k jejímu doplnění. Do 30. 8. 2014 nebyla podána úplná žádost o stavební povolení, když v r. 2015 byl stavebník vyzýván k odstranění nedostatků podané žádosti a doplnění chybějících náležitostí, resp. podkladů.

[39] Citoval odst. [111] napadeného rozsudku. Základním problémem byla neúplnost žádosti, tj. projektové dokumentace. Stavební úřad opakovaně vyzýval k doplnění projektové dokumentace, přerušoval řízení a poučoval o zastavení řízení pro případ, že žádost (projektová dokumentace) nebude řádně doplněna dle výzvy, neboť by nebylo možné o žádosti rozhodnout pro podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Za této situace opakovaných výzev k doplnění žádosti spojených s poučováním o zastavení řízení nelze říci, že by byla podána úplná žádost dříve než v reakci na výzvu ze dne 15. 10. 2015, resp. 4. 11. 2015.

[40] Krajský soud uvedl, že ne každá vada nebo nedostatek způsobují její neúplnost a že žádost ze dne 28. 12. 2012 neobsahovala vše potřebné pro posouzení navrhované stavby, proto stavební úřad vyzval k doplnění žádosti a žádost považoval za úplnou až po doplnění. Dle názoru stěžovatele c) vada nebo nedostatek žádosti, pro které je stavební řízení přerušeno a/nebo která je učiněna s poučením o zastavení řízení, nebude-li vada odstraněna, je vadou či nedostatkem bránícím v tom, aby byla žádost úplná.

[41] Krajský soud odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 9 As 175/2016. V tomto rozsudku je akcentováno, že je třeba přihlížet i ke smyslu stavebního řízení, jímž je přezkum žádosti a připojených podkladů z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést. Zcela evidentně není možné provést stavbu dle žádosti a podkladů (zejm. projektové dokumentace), které jsou tak vadné nebo nedostatečné, že brání vydání rozhodnutí ve věci, namísto toho se vyčkává buď na doplnění žádosti anebo zastavení řízení.

[42] Pokud jde o konstrukci vytvořenou žalovaným ve vztahu ke shora uvedené otázce, ta nemůže obstát. Krajský soud se tím nezabýval, neboť to považoval za nadbytečné. Následně stěžovatel c) zrekapituloval žalobní námitky, dle nichž stavební povolení na retenční nádrž, které je vydáno speciálním stavebním úřadem, nemůže oddálit zánik platnosti územního rozhodnutí (zejm. výroku I.), jakožto podkladu pro vydání stavebního povolení obecním stavebním úřadem. Každý jiný výklad by sloužil k obcházení nebo zneužití zákona, když řízení před speciálním stavebním úřadem nemá žádnou souvislost s řízením před obecným stavebním úřadem.

[43] Má pochybnosti o tom, zda stavební povolení na retenční nádrž bylo vydáno platně a nezaniklo, neboť v průběhu řízení před soudem bylo zjištěno, že v tomto řízení byl nesprávně stanoven okruh účastníků řízení – stěžovatel c) nebyl za účastníka řízení určen. Dále obdobně jako v žalobě uvádí, že rozhodnutí o prodloužení platnosti rozhodnutí o povolení retenční nádrže ze dne 23. 2. 2015 bylo vystaveno až dodatečně po podání odvolání proti stavebnímu povolení ze strany stěžovatele c), v němž argumentoval pozbytím platnosti územního rozhodnutí.

[44] Následně opakuje žalobní tvrzení, že územní rozhodnutí č. 270 (zejm. výrok I.) pozbylo platnosti ke dni 30. 8. 2014 a jiné vydáno nebylo. V době vydání stavebního povolení neexistovalo platné územní rozhodnutí (zejm. územní rozhodnutí o změně stavby u objektů SO 02 a SO 03), a proto stavební povolení a rozhodnutí žalovaného byla vydána v rozporu se zákonem.

[45] Krajský soud zatížil řízení vadami a nesprávně posoudil právní otázku, tj. neexistenci řádné projektové dokumentace. Doslovně zrekapituloval žalobní námitky, dle nichž žalovaný uložil v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2015 stavebnímu úřadu, aby se pokusil o smír mezi účastníky řízení. Stavební úřad se o smír nepokusil, protože ačkoliv proběhla dvě ústní jednání, byl zde dán prostor pouze k přednesu stanovisek, což za pokus o smír nelze považovat. Další část rekapitulujících námitek se týká to, že stavebník nedopracoval projektovou dokumentaci o návaznost na stavbu X, X; projektová dokumentace ve výkresové části nesplňuje požadavky stanovené právními předpisy a správními orgány, když není zřejmá vazba na jeho nemovitost, schází kóty odstupu staveb, řezy s návazností na jeho nemovitost, atd. Opakovaně se vyjadřoval k tomu, že je připraven poskytnout stavebníkovi součinnost, o čemž jsou důkazy ve spisu.

[46] Obdobně jako v žalobě uvádí, že je projektová dokumentace neúplná, vadná a nevhodná jako podklad pro vydání stavebního povolení, a to nikoli z důvodu na straně stěžovatele c). Stavební povolení vydané na základě takové dokumentace mělo být žalovaným zrušeno. Krajský soud zamítl jeho žalobu, rozhodl v rozporu s obsahem spisu a

na základě nesprávného právního posouzení, jelikož považoval projektovou dokumentaci za dostatečnou.

[47] Řízení bylo zatíženo vadami, neboť skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a při jejím zjišťování byl porušen zákon. Následně opisuje žalobní námitky, dle nichž stavební povolení nemá základní náležitosti, z odůvodnění neplyne, zda byly splněny všechny zákonem stanovené podmínky, předloženy všechny zákonem požadované doklady a zda lze stavbu podle nich provést. Nebyl posouzen a prokázán soulad s veřejnými zájmy (tj. soulad s územním plánem) a obecnými požadavky na výstavbu. Žalovaný neuvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jejich vydání ani úvahy, kterými se řídil. Svému stanovisku ve věci věnoval 1,5 str., což je nedostatečné, pouze zkonstatoval, že jsou splněny požadavky právních předpisů, což je nepřezkoumatelné.

[48] Krajský soud se s těmito námitkami vypořádal na str. 21 napadeného rozsudku. V reakci na krajský soud uvádí, že uplatnil shora uvedené námitky široce z důvodu, že v rozhodnutích správních orgánů zcela absentovalo vypořádání se s požadavky obecně závazných právních předpisů, nebylo tedy na místě, aby vypočítával veškeré předpisy, na které mělo být odkazováno. Prosté konstatování, že stavební povolení obsahuje zákonné náležitosti, není dostatečné a je nepřezkoumatelné. Krajský soud se rozhodl zcela nepochopitelně tolerovat, že vypořádání se správních orgánů s požadavky obecně závazných právních předpisů zcela absentuje.

[49] Navrhuje, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit stěžovateli c) náhradu nákladů řízení. Eventuálně navrhuje, aby byl zrušen napadený rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k dalšímu řízení.

II. b) Kasační stížnost stěžovatele a)

[50] Stěžovatel a) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[51] Úvodem stejně jako v žalobě zdůrazňuje faktickou i právní vadnost napadených rozhodnutí. Správní orgány učinily závěry, které jsou v rozporu se spisem, který vyžaduje zásadní doplnění. Napadená rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností. Byla porušena jeho práva na spravedlivý proces, právo na přiměřený správní postup a právo vlastnit majetek. Krajský soud na tyto námitky nereagoval a izolovaně se vypořádal pouze s námitkami procesního charakteru, nijak se nevyjádřil k zákonnosti postupu správního orgánu a technické stránce věci.

[52] Krajský soud bez dalšího odborného zkoumání (např. prostřednictvím dalšího znalce, popř. znaleckého posudku viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 Afs 86/2013 – 21) ignoroval znalecký posudek Ing. K. a Ing. H. a dále k nim nepřihlížel z důvodu, že byly vypracovány na základě nahlédnutí do spisu ke konci r. 2014 (na stranu druhou soud zcela bez dalšího uznává statické posouzení stavebníka z r. 2008). K žádné podstatné změně

technické stránky věci nedošlo. Důvodem zrušení předcházejícího stavebního povolení bylo neprovedení smírčího řízení a uložení povinnosti k dopracování projektové dokumentace, která nikdy nebyla splněna. Krajský soud se nevypořádal s obsahem těchto stanovisek, přičemž tato stanoviska byla označena jako součást žalobní argumentace. Posouzení nestrannosti znalce je na znalci samém, nelze odmítnout jeho posudek opatřený znalecký doložkou s tím, že se nejedná o znalecký posudek. Stejně tak nedošlo k žádnému konkrétnímu zjišťování ve vztahu k autorství vyjádření ze dne 2. 1. 2015. Soud na základě laické úvahy a bez toho, aby řádně zjistil, zda již původní text nebyl vypracován ve spolupráci znalce a autorizovaného inspektora, konstatuje, že se nejedná o znalecký posudek, ačkoliv byl opatřen znaleckou doložkou. Jedná se o svévolné rozhodnutí. K posudku se znaleckou doložkou musí být přistupováno stejně jako by byl zadán soudem.

[53] Na str. 4 kasační stížnosti opakuje žalobní námitky, jaké skutečnosti ke stavbě namítal s tím, že správní orgán podmínky, které je nutné splnit pro vydání stavebního povolení, odsunul a stanovil je jako podmínky pro zahájení stavebních prací, přičemž zejm. v případě návazností na okolní objekty a znalosti podloží, tj. nutnosti provedení kopaných sond, se jedná o podmínky, bez kterých nelze stavební povolení vydat. Takový postup je libovolný a v rozporu se zákonem. Stejně jako v žalobě nesouhlasí s povolením a umístěním budovy B, přičemž toto tvrzení opírá o níže uvedené skutečnosti.

[54] Na str. 4 v odst. 1 kasační stížnosti stěžovatel a) opakuje žalobní námitky týkající se nedostatečného okruhu účastníků stavebního řízení. Správní orgán i krajský soud mu tuto námitku upírají s tím, že si údajně „osobuje“ uplatňovat práva jiných osob. Pouze opakovaně upozorňuje na nedodržení legality a nezákonnost napadených rozhodnutí. Okruh účastníků řízení musí správní orgány i soudy zkoumat *ex offo* v každé fázi řízení, jakož musí dodržovat zásadu zákonnosti svého postupu. V této souvislosti krajský soud zamítl důkaz, ačkoliv okruh účastníků je jedním ze základních znaků jakéhokoliv řízení a úplnost okruhu účastníků je předpokladem zákonnosti řízení. Tato chyba krajského soudu a správního orgánu ovlivnila zákonnost dosavadního řízení, jelikož řada dotčených osob nemohla uplatnit řádně svá práva.

[55] Skutkové závěry správních orgánů jsou v rozporu s obsahem spisu. Upozorňoval na nedostatečnou šířku mezi sloupovím, které i jemu patří a jež má nevyčíslitelnou historickou a kulturní hodnotu. Šířka průjezdu mezi sloupy je necelého 2,5 m, o čemž svědčí dopravní značení. Absurdní je situace i v terénu před garážemi, kudy má vést přístup. Udávaná šířka pozemku parc. č. X, přes který má vést přístup na staveniště, je cca 4 m, přičemž skutečná šíře v terénu je necelé 3 metry. Krajský soud uvádí, že stavebník může užívat osobních vozidel a dodávek, přičemž takové tvrzení od stavebníka nezaznělo. Projektová dokumentace původně cestu mezi sloupovím označovala jako jedinou staveništní cestu. Jednalo se o rozpor se skutečnou situací v místě, který nebyl zkoumán. Krajský soud svými úvahami doplňuje stavební povolení, což není na místě. Stavebník dále uvádí, že žádným způsobem neomezí provoz garáží. V okamžiku, kdy mají projíždět vozidla skrz sloupoví, a zajíždět kolem garáží ke staveništi, je omezení provozu garáží zřejmé. Minimalizace dopadu stavebních prací na užívací právo vlastníků garáží je předmětem stavebního řízení a v tomto ohledu stavební úřad neučinil nic a takovou skutečnost presumoval, ačkoliv ze strany stavebníka nikdy nezazněla. Soud si tuto skutečnost domýšlí a uvádí v bodu [73], že se s vedením staveništní cesty nepočítá, ačkoliv

o průjezdu mezi sloupovím hovoří stavebník. Základním znakem zákonného rozhodnutí je jeho logická a materiální bezchybnost, nikoliv pouhé naplnění formálních požadavků.

[56] Na konci str. 4 v odst. 2 kasační stížnosti opakuje žalobní námitku, že v objektu stavby A bude vybourán otvor skrz historickou budovu, přičemž stanovisko odboru památkové péče ze dne 19. 11. 2012 bylo vydáno v době, kdy se počítalo s jiným přístupem na staveniště a došlo tak k zásadní změně poměrů, protože v té době se nepočítalo se staveništní cestou skrze budovu A.

[57] Nesouhlasí se závěry krajského soudu v bodu [74] napadeného rozsudku. Stanovisko Úřadu městské části Brno-střed, Odboru obchodu, dopravy a služeb ze dne 4. 2. 2013 zcela zřejmě hovoří o zachování průchodu pro chodce po ulici X, a to s ohledem na přístupy na staveniště. Trasa pro pěší by zcela jednoznačně musela křížit plánovaný „tunel“.

[58] Stavebník v souvislosti s nemožností dopravit mechanizaci pro vybudování objektu B uvádí, že jeřáb bude umístěn v ulici a bude veškerý materiál přenášet přes budovu. Tato skutečnost nebyla posuzována dotčenými orgány z hlediska dopravní situace v ulici X.

[59] Stěžovatel a) se nestaví do pozice univerzálního protektora památkové ochrany, pouze poukazuje na nezákonný postup správních orgánů. Rozhodnutí, která se neopírají o aktuální relevantní stanoviska dotčených orgánů, je pak nutné považovat za nezákonná a je třeba je zrušit.

[60] Na str. 6 v odst. 3 kasační stížnosti nejprve opakuje žalobní námitky, dle nichž projektová dokumentace nebyla dopracována o návaznost na sousední objekty, a že měl být vyzván k součinnosti v daném řízení. K tomuto dodává, že krajský soud jeho argumentaci shledal účelovou, ovšem účelové bylo jednání stavebníka, který odkázal na neposkytnutí součinnosti a také stavebního úřadu, který pokyn od žalovaného ignoroval pouze s odkazem na nedostatek, který bylo možné odstranit. Stěžovatel a) činnosti nezamezoval účelově, byl pouze v daném období nemocen. Tvrzení krajského soudu, že jednání obou spoluvlastníků bylo nutné pro zajištění přístupu do budovy za účelem vypracování studie návaznosti na daný objekt, je mylné, protože se nejedná o právní jednání se společnou věcí, ale o faktické otevření dveří. Následně uvádí žalobní námitky, že podmínky pro provedení stavby byly opakovaně navrhovány účastníky řízení a zdůraznil nutnost provedení hydrogeologického a stavebně-technického průzkumu.

[61] V odst. 4 str. 7 kasační stížnosti doslovně opisuje žalobní námitky, dle nichž znalci potvrzují nevhodnost umístění stavby B. V těchto námitkách je zdůrazněno, že pro provedení stavby nestačilo stanovit podmínky č. 4 až 6 stavebního povolení, a tím se vypořádat s jeho věcnými námitky, protože dům v jeho spoluvlastnictví je přímo dotčen prováděním stavebních prací a není vyloučen zásah do stavebně-technické podstaty domu, proto měl být stavebně-technický průzkum znám před vydáním napadeného rozhodnutí. Stejně jako v žalobě odkázal na vyjádření znaleckého ústavu ze dne 6. 1. 2015 a dále na vyjádření ze dne 18. 11. 2017, které bylo poprvé předloženo až v řízení o kasační stížnosti.

Dále následovala žalobní rekapitulace, jaké nedostatky shledal znalec v projektové dokumentaci. Projektová dokumentace pro objekt B je nedostatečná a neproveditelná.

[62] Na začátku obsáhlého odst. 5 str. 7 kasační stížnosti stěžovatel a) opisuje žalobní tvrzení týkající se těchto oblastí: nekompletnost projektové dokumentace; její nedoplnění dle připomínek účastníka řízení a správního orgánu; absence vyjádření statika; neprovedení příslušných průzkumů a měření; nedostatky dokumentace ve věci vlivu stavby na okolí; správní orgán nehodnotil důkazy ve vzájemné souvislosti; rozhodnutí musí být konkrétní při hodnocení projektové dokumentace s územním rozhodnutím a hodnotit, zda se nezměnily podmínky územního rozhodnutí, přičemž má za to, že se podmínky změnily a územní rozhodnutí pozbylo platnosti. Následně reaguje na bod [115] napadeného rozsudku, kdy považuje za nepřiléhavý odkaz na rozsudek NSS sp. zn. 8 As 112/2016, když konkrétní vodní díla je nutné posuzovat *ad hoc* a nelze ztotožňovat retenční nádrž se stavbou podzemní kanalizace, která má jiné dopady. Je nutné zkoumat platnost vydání stavebního povolení na retenční nádrž ve vztahu k územnímu rozhodnutí, které stěžovatel považuje za nezákonné.

[63] V reakci na bod [111] napadeného rozsudku uvádí, že není pravdou, že by stavebník vždy podklady pro rozhodnutí doplnil. Dále opakuje žalobní námitku, že stavebník nezpřehlednil systém členění a odkazů projektové dokumentace, k čemuž oproti žalobě uvádí, že pokud stavebník takový pokyn prostě ignoruje, nemůže se jednat o pouhou vadu či nepřesnost, ale o absenci ve smyslu rozsudku NSS sp. zn. 9 As 175/2016. Následně opisuje žalobní argumentaci stran nejednoznačné specifikace stavby, nedostatečného doložení vlivu výstavby na životní prostředí, nedoložení historického průzkumu, absence návaznosti na sousední objekt č. or. X, X, neuvedení umístění klimatizačních jednotek a stanoviště tuhého komunálního odpadu, kusé informace v části statika a části stavební, nevysvětlení počtu parkovacích míst, rozpor stavby s územním plánem města Brna, absence uspokojivého řešení vlastních základových konstrukcí domu č. or. X a řešení vlivů stavby na objekt č. or. X, X a na pozemek parc. č. X; v budově B jsou označeny nebytové prostory, ačkoliv tak nejsou zamýšleny, protože vlastník může požádat o jeho rekolaudaci. K tomuto oproti žalobě doplňuje, že projektová dokumentace je nedostatečná, není podle ní možné stavět a záměrně předpokládá změny ke všem objektům i ve vztahu k zakládání garáží a objektu B. Jedná se obcházení zákona a účelové jednání, na které správní orgán a krajský soud neměly přistoupit a měly rozhodnutí zrušit. Na konci odst. 5 na str. 10 kasační stížnosti rekapituluje žalobní námitku, že žalovaný potvrdil stavební povolení, které se nevypořádalo s dodržením příslušných předpisů stavebním úřadem.

[64] Nesouhlasí s žalovaným a krajským soudem v tom, že žalovaný neměl povinnost stěžovatele a) vyzvat ke konkretizaci námitky rozporu dvou zpráv k inženýrsko-geologickému průzkumu. Správní orgán na poučovací povinnost rezignoval, označil jeho námitku za nepřezkoumatelnou, čímž zasáhl do jeho práv jakožto účastníka řízení.

[65] Závěrem navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen.

II. c) Vyjádření ke kasačním stížnostem

[66] Ke kasačním stížnostem stěžovatelů se v soudem poskytnuté lhůtě vyjádřil žalovaný, OZNŘ I., OZNŘ IV. a V.

[67] Žalovaný se vyjadřuje ke kasačním stížnostem tak, že neobsahují žádné nové skutečnosti, které by vyvracely závěry krajského soudu, a proto navrhuje kasační stížnosti zamítnout.

[68] OZNŘ I. souhrnně uvádí, že stěžovatelé opakují žalobní, resp. odvolací námitky, žádost o stavební povolení byla podána v době platnosti územního rozhodnutí, projektová dokumentace je kompletní, kasační stížnost stěžovatele a) je opožděná, posudek předložený stěžovateli není znaleckým posudkem. Kasační stížnosti sledují obstrukční účel, reálně se stěžovatelé nedomáhají žádné ochrany svých veřejných subjektivních práv.

[69] Ke kasační stížnosti stěžovatele c) uvádí, že kopíruje žalobní námitky, resp. odvolací námitky, aniž by reagoval na jejich vypořádání krajským soudem. Námitky nejsou formulovány tak, aby bylo seznatelné, co je rozsudku krajského soudu vytýkáno. Pokud např. soud posoudil, že podáním žádosti stavebníka a jejím doplněním dne 21. 2. 2013 byl naplněn § 93 odst. 4 stavebního zákona, a územní rozhodnutí tak nepozbylo platnosti, jedná se o odpověď krajského soudu na žalobní námitky. Při formulaci kasačních námitek má stěžovatel uvést důvody, pro které s názorem krajského soudu nesouhlasí, případně v čem krajský soud pochybil.

[70] Ztotožňuje se s krajským soudem, že v době platnosti územního rozhodnutí podal úplnou žádost o stavební povolení. První výzva k doplnění žádosti obsahovala nutnost doplnění několika dalších dokumentů, další výzvy byly toliko výzvou k opravě a doplnění projektové dokumentace. Vada projektové dokumentace nebo její nedostatek nemůže způsobovat neúplnost žádosti. Pojem úplné žádosti byl do stavebního zákona zakotven z důvodu možného obcházení zákona, aby se předcházelo situacím, kdy stavebník podal neúplnou žádost, aby si zachoval platnost územního rozhodnut (viz Malý, J. *Nový stavební zákon s komentářem. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).* Praha: ASPI, 2007, s. 748, dostupný ze systému ASPI.).

[71] Krajský soud respektoval judikaturu NSS ve věci sp. zn. 9 As 175/2016, z níž je zřejmé, že kasační soud odmítá striktní výklad pojmu úplné žádosti tak, že by musela obsahovat veškeré náležitosti a bezvadné podklady. Krajský soud posoudil, že žádná část žádosti nechyběla tak, aby bylo možné žádost označit za neúplnou. Poté krajský soud uvedl, že je nadbytečné zabývat se tím, zda platnost územního rozhodnutí prodloužilo stavební povolení na retenční nádrž. I přesto přisvědčil žalovanému, že platnost rozhodnutí mohla prodloužit vydání tohoto stavebního povolení. Stěžovatel c) brojí i proti tomuto závěru krajského soudu. Je však zřejmé, že pokud byla podána úplná žádost o stavební povolení, není potřebné se zabývat skutečností, zda by teoreticky prodloužení stavebního povolení prodloužilo platnost územního rozhodnutí. Pokud na základě územního rozhodnutí bylo vydáno a prodlouženo stavební povolení na retenční nádrž, nemůže územní rozhodnutí pozbýt platnosti, a to ani k jinému stavebnímu povolení, jež souvisí s danou stavbou. Námitka stěžovatele c) je tak irelevantní, když striktně odděluje jednotlivá řízení, jež však v souhrnu tvoří základ pro související a propojené stavební objekty.

[72] K námitce neúplnosti projektové dokumentace odkazuje na závěry krajského soudu. Stěžovatel c) nerozporuje závěry krajského soudu, nýbrž kopíruje žalobní námitky. V této souvislosti cituje bod [118] napadeného rozsudku.

[73] Ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvádí, že lhůta pro podání kasační stížnosti tomuto účastníkovi skončila dne 8. 12. 2017, proto pokud byla kasační stížnost doručena soudu dne 11. 12. 2017, byla podána opožděně a Nejvyšší správní soud by ji měl odmítnout.

[74] Znalec a spolupracovník podílející se na vytvoření posudku se dopustili přestupku proti pořádku ve státní správě na úseku znalců, tlumočníků a znaleckých ústavů. Znalec vykonával svou činnost v rozporu s § 10 zákona o znalcích a tlumočnících, neboť ji nevykonával osobně a připojil znaleckou doložku v r. 2017 k dokumentu vytvořenému jinou osobou v r. 2014, a spolupracovník tím, že neoprávněně vykonával znaleckou činnost v rozporu s § 2 odst. 1 cit. zákona. Je pochopitelné, proč se krajský soud tímto posudkem nezabýval, a to nejen vzhledem k zastaralým informacím, ale i vzhledem k tomu, že posudek neobsahoval zákonné náležitosti. Ohledně ostatních námitek odkazuje na své vyjádření k žalobě, resp. odvolání, případně na závěry krajského soudu. Převážná část kasační stížnosti opakuje žalobní námitky, aniž by reagovala na jejich vypořádání krajským soudem.

[75] Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[76] OZNŘ IV. a V. předně uvádějí, že se ztotožňují s podanými kasačními stížnostmi.

[77] Realizace posuzované stavby, zejm. užití stavebních strojů, jež má sloužit jako staveništní cesta vedle jejich garáží na pozemcích parc. č. X, X, může výrazně narušit statiku garáží. Není zabezpečeno, aby po dobu provádění stavebních prací byl zachován nerušený a bezpečný příjezd do garáží. V důsledku realizace stavby se neúměrně zvýší provoz, což povede ke zhoršení místní dopravní situace.

[78] Pokud k realizaci stavby dojde, povede příjezdová cesta k novému domu těsně kolem garáží, může mimo jiné silný dopravní provoz vést k narušení památkově chráněného sloupořadí. Požadovaly, aby jejich námitky byly ve stavebním povolení řádně zohledněny, což se nestalo a aby stavební povolení řádně zabezpečovalo jejich práva tak, aby nemohla být porušena či ohrožena. Ve stavebním povolení by měla být jednoznačně a nepochybně zakotvena povinnost stavebníka dostatečně zpevnit příjezdovou stavební cestu kolem garáží (např. zřízením panelové vozovky) a aby po dobu provádění stavby byl zachován nerušený a bezpečný příjezd do garáží.

[79] Krajský soud se nedostatečně zabýval dopadem stavebních prací a též dopadem následného provozu na vlastníky garáží. Soud uvedl, že před garážemi nepovede stavební trasa. To však není pravda, protože o trase mezi sloupovím hovoří sám stavebník. Je zřejmé, že i s touto cestou se počítá, jinak by se stavebník, správní orgán a správní soud vůbec ochranou sloupoví nemusel zabývat. Soud a správní orgán se následným provozem a

jeho důsledky na jejich práva vůbec nezabýval. Jde o otázku podstatnou, jelikož při silném provozu jim může být znemožněno řádně užívat jejich majetek, příp. jejich právo může být silně omezeno. Netvrdí, že by tato skutečnost sama o sobě měla zabránit výstavbě, avšak je nutné tuto situaci řešit v předstihu a zabývat se jí, což správní orgán ani krajský soud neučinily.

[80] S ohledem na shora uvedené navrhují, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[81] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasačních stížností a shledal, že kasační stížnosti byly podány včas [k namítané opožděnosti kasační stížnosti stěžovatele a) blíže viz bod [97] tohoto rozsudku], jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokáty (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

[82] Jak již plyne z části II. tohoto rozsudku, obě kasační stížnosti na mnoha místech rekapitulují žalobní argumentaci, zejména je to vidno u kasační stížnosti stěžovatele a). Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. platí, že kasační stížnost musí obsahovat vymezení, z jakých důvodů stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu. Mělo by se tedy jednat o polemiku s konkrétními právními či skutkovými závěry, které soud v napadeném rozsudku učinil. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozsudku krajského soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, č. j. 7 Afs 40/2007 – 111, publ. pod č. 1827/2009 Sb. NSS nebo ze dne 20. 9. 2010, č. j. 8 Afs 63/2009 – 104). V soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[83] S ohledem na výše uvedené se nebude soud blíže vyjadřovat k těm námitkám stěžovatelů, které byly toliko žalobní rekapitulací, aniž by bylo blíže reagováno na jejich vypořádání ze strany krajského soudu.

III. a) Posouzení kasační stížnosti stěžovatele c)

[84] Soud neshledává důvodnou námitku neexistence platného územního rozhodnutí v době vydání napadeného stavebního povolení. Krajský soud se touto námitkou podrobně zabýval na str. 22 až 25 napadeného rozsudku, přičemž s tímto posouzením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

[85] Z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 9 As 175/2016 plyne, že za úplnou žádost o stavební povolení dle § 93 odst. 4 stavebního zákona lze považovat žádost obsahující nezbytné náležitosti a podklady s přihlédnutím k charakteru stavby, jíž se žádost týká. Žádost by nebyla úplná pouze v situaci, když by některá z jejich náležitostí či podkladů zcela absentovala. Úplnosti žádosti však není na překážku, pokud by žádost sice obsahovala veškeré nezbytné náležitosti či podklady, ale některá z těchto náležitostí či podkladů by trpěla dílčí vadou či nepřesností, kterou je třeba odstranit.

[86] Výše uvedené závěry lze převést na nyní projednávaný případ tak, jak to učinil krajský soud. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 8. 2012, přičemž jeho platnost by bez dalšího skončila dne 30. 8. 2014. Stavebník podal žádost o vydání stavebního povolení dne 28. 12. 2012. Žádost společně s přílohami nebyla úplná, a proto stavební úřad vyzval stavebníka výzvou ze dne 16. 1. 2013 k doplnění jím specifikovaných skutečností (tj. plán kontrolních prohlídek, doplnění žádosti o bod XIII. a část B., předložit závazná stanoviska blíže specifikovaná ve výzvě, apod.).

[87] Náležitosti žádosti o stavební povolení včetně požadovaných příloh byly upraveny v § 110 odst. 1, 2, 5 stavebního zákona ve spojení s § 1 písm. a), § 4 a přílohou č. 2 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc. Výzvou ze dne 16. 1. 2013 byl stavebník vyzván k odstranění neúplné žádosti, přičemž tyto nedostatky odstranil dne 21. 2. 2013. Ke dni 21. 2. 2013 tedy bylo nutné považovat žádost stavebníka za úplnou.

[88] Následné výzvy stavebního úřadu směřovaly pouze k odstranění dílčích nedostatků projektové dokumentace, jak ověřil soud ze správního spisu. Požadavky na dílčí upřesňování projektové dokumentace jsou dle rozsudku NSS sp. zn. 9 As 175/2016 dílčí vadou či nepřesností předložené projektové dokumentace, která však jako celek neabsentovala. S ohledem shora uvedené tedy byly naplněny podmínky § 93 odst. 4 stavebního zákona a územní rozhodnutí č. 270 bylo v době vydání stavebního povolení platné.

[89] S krajským soudem lze souhlasit, že výzva k doplnění dílčích nedostatků projektové dokumentace, jakož i poučení o tom, že v případě nedoplnění může být stavební řízení zastaveno, nemá za následek absenci náležitostí žádosti o vydání stavebního povolení ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona. Výše uvedená poučovací povinnost o možném zastavení řízení sama o sobě nevypovídá o tom, že by byla žádost neúplná ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona, a to s ohledem na to, že obsah výzev směřoval pouze k odstranění nedostatků projektové dokumentace, která jako celek neabsentovala. Proto nemohlo obstát tvrzení stěžovatele c), že za situace opakovaných výzev k doplnění žádosti spojených s poučením o zastavení řízení nebylo možné hovořit o úplné žádosti a v tomto důsledku pozbylo vydané územní rozhodnutí platnosti.

[90] Zcela pravdivým tvrzením není ani to, že se krajský soud nezabýval z důvodu nadbytečnosti odůvodněním žalovaného, který existenci platnosti územního rozhodnutí opíral o vydané stavební povolení na retenční nádrž. Krajský soud v bodu [115] napadeného rozsudku sice uvedl, že se mu jeví nadbytečným zabývat se takovou argumentací, a to s ohledem na shora uvedené závěry, ale i přesto se k námitce stěžovatele

c) podrobně vyjádřil a vypořádal ji. V souvislosti s touto námitkou stěžovatel c) zopakoval žalobní argumenty, proč nemůže obstát závěr žalovaného o platnosti územního rozhodnutí z důvodu vydání stavebního povolení na retenční nádrž. Jelikož se však krajský soud s touto žalobní argumentací vypořádal, měl stěžovatel c) v kasační stížnosti polemizovat se závěry krajského soudu, nikoliv pouze opakovat svou žalobní argumentaci, a proto se za této situace nemohl soud k této námitce blíže vyjádřit.

[91] Stěžovatel c) uvádí, že má pochybnosti o platnosti stavebního povolení na retenční nádrž, neboť v průběhu řízení před krajským soudem bylo zjištěno, že v řízení o vydání stavebního povolení na retenční nádrž byl nesprávně stanoven okruh účastníků řízení. Soudu není zřejmé, z čeho tyto závěry dovozuje. Krajský soud v bodu [116] napadeného rozsudku výslovně uvedl, že toto stavební povolení nebylo předmětem soudního přezkumu a námitka nesprávně stanoveného okruhu účastníků tohoto řízení byla vznesena až při soudním jednání, tj. opožděně. Okruh účastníků tohoto řízení tedy nebyl vůbec soudem zjišťován.

[92] V souvislosti s námitkou neexistence kompletní projektové dokumentace (viz bod [45] až [46] tohoto rozsudku) stěžovatel c) zopakoval primárně svou žalobní argumentaci, aniž by reagoval na její vypořádání krajským soudem. Z tohoto důvodu se mohl soud zabývat pouze tou částí kasační stížnosti, ve které je namítáno, že krajský soud rozhodl v rozporu s obsahem správního spisu a na základě nesprávného posouzení, když považoval projektovou dokumentaci za dostatečnou. Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že závěry krajského soudu odpovídají obsahu správního spisu.

[93] V poslední části kasační stížnosti stěžovatele c) rekapituloval žalobní tvrzení, jaké nedostatky základních náležitostí má stavební povolení a rozhodnutí žalovaného, přičemž v návaznosti na to reagoval na jejich vypořádání krajským soudem. Namítá, že své námitky uplatnil široce z důvodu, že v napadených rozhodnutích zcela absentovalo vypořádání se s požadavky obecně závazných předpisů, a proto nebylo na místě, aby sám uvedl předpisy, na které mělo být odkazováno. Tato námitka není důvodná.

[94] Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; event. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). Široce uplatněné námitky nemohly odůvodňovat požadavek, aby krajský soud sám přezkoumal veškerá v úvahu přicházející ustanovení stavebních předpisů, které měly být v napadených rozhodnutích zmíněny, obdobně jaké doklady či podmínky projektové dokumentace byly opomenuty. Pokud měl stěžovatel c) za to, že určitá ustanovení právních předpisů v napadených rozhodnutích absentují, měl je blíže specifikovat. Odůvodnění krajského soudu tak zcela odpovídá míře obecnosti vznesené žalobní námitky.

[95] Ve shora uvedené souvislosti stěžovatel c) zdůrazňoval, že pouhé konstatování, že stavební povolení obsahuje zákonné náležitosti, není dostatečné a přezkoumatelné. Krajský soud v bodu [96] napadeného rozsudku citoval ze str. 21 až 22 napadeného rozhodnutí, přičemž s tímto vypořádáním se plně ztotožnil. Krajský soud následně uvedl nejen to, že stavební povolení má zákonné náležitosti, a to mimo jiné s ohledem na

citovanou pasáž rozhodnutí žalovaného, ale též uvedl, že se správní orgány zabývaly souladem stavby s územním rozhodnutím a že závazná stanoviska a jejich podmínky byly začleněny do výroku rozhodnutí. Toto vypořádání je zcela přezkoumatelné. Z pouhé jedné věty [tj. stěžovatelem c) zdůrazněné části, že stavební povolení obsahuje zákonné náležitosti], bez zohlednění ostatní části odůvodnění rozsudku krajského soudu, nelze dovozovat, že by odůvodnění napadeného rozsudku nebylo dostatečné. Navíc i stavební povolení a rozhodnutí žalovaného jsou plně přezkoumatelná.

[96] Stěžovatel c) navrhoval v kasační stížnosti k důkazu správní spisy v této věci. Ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, plyne, že správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pokud tedy vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu (spisech), nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56; ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS; nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 – 75). Soud vycházel při přezkumu kasačních stížností z obsahu správních spisů, kterým se dokazování neprovádí, a proto byl návrh dokazování v této souvislosti zcela nepřípadným.

[97] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti stěžovatele c). Žádné pochybení neshledal, a proto kasační stížnost výrokem I tohoto rozsudku zamítl.

III. b) Posouzení kasační stížnosti stěžovatele a)

[98] Úvodem se soud vyjádří k námitce OZNŘ I., která považuje tuto kasační stížnost, kterou obdržel Nejvyšší správní soud dne 11. 12. 2017, za opožděnou. Ostatně otázkou včasnosti kasační stížnosti se soud zabývá z úřední povinnosti. Napadený rozsudek byl zástupci stěžovatele a) doručen dne 24. 11. 2017, jak vyplývá z doručenky založené na č. l. 425 spisu krajského soudu. Dle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Posledním dnem, kdy mohl být tento mimořádný opravný prostředek podán, byl den 8. 12. 2017, přičemž v tento den zástupce stěžovatele a) podal kasační stížnost k poštovní přepravě. Lhůta k podání kasační stížnosti tedy byla zachována ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s., a proto se jednalo o včasnou kasační stížnost.

[99] Soud neshledává důvodnými námitky týkající se vypořádání krajského soudu ohledně použitelnosti předložených znaleckých posudků a toho, že se krajský soud blíže nezabýval obsahem stanovisek.

[100] Krajský soud se stanovisky ze dne 2. 1. 2015 a ze dne 6. 1. 2015 zabýval nejprve z toho hlediska, že byly učiněny součástí žalobní argumentace (viz [87] až [89] napadeného rozsudku). Tato stanoviska byla již předložena žalovanému v odvolacím řízení a krajský soud se plně ztotožnil s jejich vypořádáním ze strany žalovaného (viz str. 26 napadeného rozhodnutí). Dále doplnil, že tyto listiny vychází ze stavu stavebního řízení z r. 2014 a nevztahují se k době vydání napadeného rozhodnutí, kdy došlo k dalším doplněním. Krajský soud přezkoumatelným způsobem uvedl, proč se blíže obsahem těchto stanovisek nezabýval, s čímž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Pokud stěžovatel a) tvrdí, že

k žádné změně technické stránky nedošlo mezi předcházejícím a nynějším stavebním povolením, toto tvrzení žádným způsobem neprokázal.

[101] Následně se krajský soud těmito stanovisky zabýval z důvodu, že byly v průběhu soudního řízení předloženy jako znalecké posudky opatřené znaleckými doložkami dle § 127a o. s. ř. a označeny jako návrhy na provedení důkazu. Opatření listiny znaleckou doložkou samo o sobě ještě neznamená, že tato listina splňuje základní náležitosti znaleckého posudku. Dle § 127a, věty první, o. s. ř. *jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem.* Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že oba posudky předně neobsahovaly náležitosti § 13 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 37/1967 Sb. Krajský soud nepostupoval svévolně, řádně si posoudil, zda posudky splňují zákonné náležitosti a dospěl v souladu s platnou právní úpravou k závěru, že tyto náležitosti nesplňují. Z hlediska jeho posouzení byl rozhodujícím primárně závěr, že předložené posudky neobsahují zákonné náležitosti. To, že krajský soud jim vytkl další pochybení, proti kterým brojí stěžovatel a) v kasační stížnosti, nebylo na újmu, naopak toto vyknutí bylo zcela případné a soud se s ním plně ztotožňuje.

[102] Krajský soud a žalovaný nepochybili při vypořádání námitky nedostatečného okruhu účastníků stavebního řízení. Krajský soud správně uvedl, že stěžovatel a) nespecifikoval, jakým způsobem by byl dotčen na svých právech, pokud by nebyla respektována zásada identifikace účastníků řízení s velkým počtem účastníků, jakož následně správně odmítl související návrh na provedení důkazu. Stěžovateli a), domáhá-li se ochrany svých veřejných subjektivních práv v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, nepřísluší uplatňovat práva jiných účastníků řízení, je pouze na nich, aby své námitky uplatňovali v příslušném řízení sami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 5 As 8/2013 – 30, byť se tento rozsudek týkal přezkumného řízení ve věci dodatečného povolení stavby, byla v něm uplatněna námitka nedostatečného okruhu účastníků řízení, s jejímž způsobem vypořádání, který je obdobný jako v nyní projednávané věci, se kasační soud plně ztotožnil).

[103] Soud neshledal důvodnou námitku týkající se problematiky sloupoví a garáží (viz bod [56] tohoto rozsudku). Krajský soud správně uvedl, že přístupová komunikace mezi sloupovím může být užívána pouze vozidly, která budou splňovat stávající dopravní značení, přičemž tato cesta bude sloužit pouze k účelu údržby vnitrobloku, zahrady a trafostanice, nebude sloužit jako staveništní cesta. To, že v této souvislosti krajský soud vyjádřil, že mu není zřejmé, proč by tato podmínka nemohla být dodržena, když šířku mezi sloupovím splňuje většina osobních vozidel, nelze chápat tak, že by touto úvahou doplňoval stavební povolení. Toliko vyjádřil svůj postoj k této námitce, v čem nelze spatřovat žádné pochybení.

[104] Krajský soud nedomýšlel závěry uvedené v bodu [73] napadeného rozsudku, protože ze správního spisu a napadených rozhodnutí plyne, že se nepočítá se staveništní cestou, která by procházela skrz sloupoví a následně by vedla ke garážím. Proto krajský soud v této souvislosti správně odmítl námitku stěžovatele a), jakož i OZNŘ IV. a V.

[105] Krajský soud nepochybil, když uvedl, že ze správního spisu neplyne, že by trasa pro pěší musela nutně vést přes dráhu plánovaného „tunelu“ vedoucího skrz stávající objekt A ani tato jednoznačnost výslovně neplyne ze stanoviska Úřadu městské části Brno-střed, Odboru obchodu, dopravy a služeb ze dne 4. 2. 2013, jak tvrdí stěžovatel a).

[106] Stěžovatel a) uvádí, že dotčenými orgány z hlediska dopravní situace v ulici tř. Kpt. Jaroše nebyla zkoumána situace, kdy bude jeřáb umístěn v ulici a pro vybudování objektu B bude veškerý materiál přenášen přes budovu. K této námitce soud nepřihlíží dle § 109 odst. 5 s. ř. s., neboť nebyla uplatněna již v řízení před krajským soudem.

[107] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že požadavek stěžovatele a) na to, aby byl vyzván správním orgánem k součinnosti ohledně zpřístupnění objektu, byl zcela účelovým. Stěžovatel a) byl aktivní v průběhu stavebního řízení, věděl o požadavku stavebníka ohledně zpřístupnění objektu, o němž se dozvěděl min. na prvním ústním jednání konaném dne 12. 8. 2015 ve věci smírného řešení mezi účastníky řízení, kterého se stěžovatel a) osobně účastnil, ale na tento požadavek nijak nereagoval. V této souvislosti krajský soud správně poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, v němž bylo uvedeno, že pasport stávajícího sousedního objektu mohl být podkladem pro posouzení případných námitek o poškození povolovanou stavbou, tudíž zajištění přístupu stavebníka bylo i v zájmu samotného stěžovatele a).

[108] Stěžovatel a) namítá, že krajský soud mylně poukázal na to, že je nutné jednání obou spoluvlastníků pro sjednání přístupu do budovy za účelem vypracování studie, neboť se nejedná o právní jednání spojené se společnou věcí, ale o faktické otevření dveří. Soud se s touto námitkou neztotožňuje a považuje ji za ryze účelovou. Souhlas, který měl být dán v rámci smírčího řízení, měl v sobě zahrnovat nejen zajištění vstupu do objektu, ale též souhlas s provedením průzkumných prací (srov. bod [73] napadeného rozsudku). Nemělo se jednat o pouhé faktické otevření dveří, jak účelově zjednodušuje stěžovatel a). Jelikož stěžovatel a) byl společně se stěžovatelem c) spoluvlastníkem stavby č. or. X a nedal souhlas se zpřístupněním objektu, byl zcela správným závěr, že mezi spoluvlastníky a stavebníkem nedošlo k dohodě o zpřístupnění objektu za účelem provedení průzkumných prací v objektu č. or. X. Z tohoto důvodu nemohla být vypracována návaznost posuzované stavby na objekt č. or. X.

[109] Odkaz krajského soudu na rozsudek NSS sp. zn. 8 As 112/2016 byl zcela případný. Ve zmiňovaném rozsudku se jednalo o stavební povolení na dešťovou kanalizaci s retenční nádrží, jež bylo součástí územního rozhodnutí, které umisťovalo soubor staveb. Z bodu [115] napadeného rozsudku plyne, že v nyní projednávané věci bylo vydáno stavební povolení na retenční nádrž, které dle žalovaného prodloužilo platnost územního rozhodnutí, a požadavek na toto vodní dílo byl taktéž součástí územního rozhodnutí, kterým se umisťoval polyfunkční dům a související stavby. Z tohoto shrnutí plyne, že v obou případech se jednalo o vodní díla, jejichž stavební povolení vydal vodoprávní úřad, a obě tato vodní díla byla součástí územního rozhodnutí, které umisťovalo celý soubor staveb. Z tohoto srovnání plyne, jak příhodným byl právě odkaz na rozsudek sp. zn. 8 As 112/2016. Tvrzení, že každé vodní dílo je nutné posuzovat *ad hoc*, protože mohou mít rozdílné dopady, bylo s ohledem na výše uvedené zcela nepatřičné.

[110] V souvislosti se shora uvedeným stěžovatel a) tvrdí, že je nutné zkoumat platnost vydání stavebního povolení na retenční nádrž ve vztahu k územnímu rozhodnutí, které považuje za nezákonné. Již v bodu [116] rozsudku krajský soud správně uvedl, že toto stavební povolení nebylo a není předmětem soudního přezkumu, proto je námitka nedůvodná.

[111] Stěžovatel a) v reakci na bod [111] napadeného rozsudku uvádí, že není pravdou, že by stavebník vždy podklady pro rozhodnutí doplnil. V návaznosti na to zopakoval svou žalobní argumentaci, aniž by reagoval na její vypořádání krajským soudem. S ohledem na uvedené se soud nemohl k této námitce blíže vyjádřit (k tomu srov. též bod [82] až [83] tohoto rozsudku).

[112] Dále stěžovatel a) nesouhlasí s žalovaným a krajským soudem, že správní orgán neměl povinnost jej vyzvat ke konkretizaci námitky týkající se rozporu dvou rozdílných zpráv k inženýrsko-geologickému průzkumu. Krajský soud však nepochybil při vypořádání této námitky. Dle § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*. Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu, že odvolání mělo všechny zákonné náležitosti, a proto nebylo na místě jej vyzývat k bližšímu vysvětlení výše uvedené odvolací námitky. Nedostatečně vymezená odvolací námitka by nebyla ani jinou vadou ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu. Jinou vadou by např. bylo podání vnitřně rozporné či podání, z něhož by nebylo zřejmé, co podatel navrhuje (tj. petit). S ohledem na uvedené nedošlo k porušení žádných práv stěžovatele a) a krajský soud posoudil tuto námitku v souladu s platným právem.

[113] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i v rozsahu kasační stížnosti stěžovatele a). Žádné pochybení neshledal, a proto kasační stížnost stěžovatele a) zamítl výrokem II tohoto rozsudku.

[114] Soud se též stručně vyjádří k tvrzením OZNŘ IV. a V. Jak již bylo uvedeno výše, staveništní cesta kolem jejich garáží nepovede, což bylo krajským soudem správně zjištěno. Obdobně krajský soud správně posoudil, že s tím související námitka zvýšení provozu v souvislosti se stavbou byla nedůvodná (viz bod [69] napadeného rozsudku). Otázka zabezpečení nerušeného a bezpečného příjezdu do garáží byla zmiňována pouze v souvislosti s vybudováním přípojky VN, proto v této souvislosti soud odkazuje na bod [75] rozsudku krajského soudu.

[115] Pro úplnost soud závěrem dodává, že dne 14. 2. 2018 obdržel od OZNŘ I. podklady, které směřují proti závěrům usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele a) ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 430/2017 – 74. Dále dne 15. 2. 2018 obdržel soud od výše uvedené osoby podrobný návrh na zrušení odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatele a). Shora uvedeným návrhem a souvisejícími podklady předloženými OZNŘ I. se soud blíže nezabýval, a to z důvodu přednostního projednání a rozhodnutí věci samé dle § 56 odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[116] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podané kasační stížnosti zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[117] Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, proto nemají ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[118] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelům, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[119] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci žádné z osob zúčastněných na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že žádná z těchto osob nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu